

Cauza C-272/19**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

1 aprilie 2019

Instanța de trimitere:

Verwaltungsgericht Wiesbaden (Germania)

Data deciziei de trimitere:

27 martie 2019

Reclamant:

VQ

Pârât:

Landul Hessa

Obiectul procedurii principale

Legislația privind protecția datelor; Accesul la dosar și consultarea acestuia în legătură cu datele personale ale reclamantului, care sunt stocate la Comisia pentru petiții din cadrul Parlamentului landului Hessa [„Hessischer Landtag”]; Refuzul dreptului de acces

Obiectul și temeiul procedurii preliminare

Domeniu de aplicare material al Regulamentului 2016/679, sintagma „autoritatea publică, agenția sau alt organism” prevăzută la articolul 4 punctul 7 din Regulamentul 2016/679; dreptul de acces al persoanei vizate în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul 2016/679; independența și imparțialitatea instanței de trimitere în conformitate cu articolul 267 TFUE și cu articolul 47 al doilea paragraf din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene

Întrebările preliminare

1. Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor, denumit în continuare „RGPD”) – în speță, articolul 15 din RGPD, Dreptul de acces al persoanei vizate – este aplicabil și comisiei din cadrul parlamentului unui stat component al unui stat membru responsabile pentru prelucrarea datelor cetățenilor – în speță, Comisia pentru petiții din Landtag (Parlamentul landului) Hessa –, aceasta urmând a fi tratată în această privință ca o autoritate în sensul articolului 4 punctul 7 din RGPD?

2. Instanța de trimitere este o instanță judecătorească independentă și imparțială în sensul dispozițiilor coroborate ale articolului 267 TFUE și ale articolului 47 al doilea paragraf din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene?

Dispoziții ale dreptului Uniunii invocate

Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), articolul 47 al doilea paragraf

Articolul 267 TFUE

Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor, denumit în continuare „RGPD”), articolul 2, articolul 3 alineatul (1), articolul 4 punctul 7 și articolul 15

Dispozițiile naționale invocate

Grundgesetz (Constituția) - articolele 17, 92, 97

Deutsches Richtergesetz (Legea germană privind statutul magistraților, denumită în continuare „DRiG”) - articolul 26 („Controlul administrativ”)

Verwaltungsgerichtsordnung (Codul de procedură administrativă, denumit în continuare „VwGO”), articolele 1 („Independența instanțelor administrative”), 18 („Judecători ad-interim”), 38 („Controlul administrativ; autoritatea comună de control administrativ”), 39 („Dosare administrative”)

Verfassung des Landes Hessen (Constituția landului Hessa) - articolele 17 („Dreptul de a adresa petiții”), 126, 127

Hessisches Datenschutz- und Informationsfreiheitsgesetz (Legea privind protecția datelor și libertatea de informare, denumită în continuare „HDSIG”) - articolul 30 alineatul (1) („Prelucrarea datelor cu caracter personal de către Parlamentului landului Hessa și de către organele reprezentative comunale”)

Geschäftsordnung des Hessischen Landtags (Regulamentul de procedură al Parlamentului landului Hessa) - articolul 112 alineatul (6)

Datenschutzordnung des Hessischen Landtags (Regulamentul Parlamentului landului Hessa privind protecția datelor) (Anexa 4 Regulamentul de procedură al Parlamentului landului Hessa) - articolul 10 („Păstrarea datelor în cazul petițiilor”)

Richtlinien für den Umgang mit Verschlussachen im Bereich des Hessischen Landtags (Orientări privind tratarea documentelor clasificate în cadrul Parlamentului landului Hessa) (Anexa 2 din Regulamentul de procedură al Parlamentului landului Hessa) (denumite în continuare „Orientări privind documentele clasificate ale Parlamentului landului Hessa”) - articolul 13 („Protecția secretelor private”)

Hessisches Richtergesetz (Legea germană privind statutul magistraților, denumită în continuare „HRiG”) - articolele 2 („Aplicarea corespunzătoare a Legii privind funcționarii publici”), 2b („Evaluarea funcționarilor de stat”), 3 („Numirea judecătorilor”)

Prezentare succintă a situației de fapt și a procedurii preliminare

- 1 Reclamantul solicită acces la dosar respectiv consultarea dosarului în legătură cu datele sale cu caracter personal, care sunt păstrate la Comisia pentru petiții din cadrul Parlamentului landului Hessa, în ceea ce privește petiția nr. 1728/18 formulată de reclamant și soluționată.
- 2 Pârâtul, președinte Parlamentului landului Hessen, respinge solicitarea privind accesul la dosar.
- 3 Potrivit acestuia, procedura de adresare a petițiilor este o responsabilitate parlamentară a Parlamentului landului Hessa, motiv pentru care domeniul de aplicare al RGPD nu include Parlamentul landului Hessa. Acest lucru rezultă din normele aplicabile în speță, și anume din articolul 30 alineatul (1) din HDSIG, care se referă la prelucrarea datelor cu caracter personal de către Parlamentului landului Hessa și de către organele reprezentative comunale, precum și din articolul 112 din Regulamentul de procedură al Parlamentului landului Hessa, care face trimitere la Regulamentul Parlamentului landului Hessa privind protecția datelor din Anexa 4 la Regulamentul de procedură al Parlamentului landului Hessa și la Orientările privind tratarea documentelor clasificate în cadrul Parlamentului landului Hessa din Anexa 2 la respectivul regulament.

- 4 Potrivit acestor reglementări, dosarele petițiilor și datele acestora ar trebui să rămână secrete, chiar și față de petiționari. RGPD, respectiv Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO 1995, L 281, p. 31), aplicabilă până la 24 mai 2018, nu conțin indicații în ceea ce privește tratarea chestiunilor parlamentare.
- 5 La 22 martie 2013, reclamantul a introdus o acțiune împotriva deciziei de respingere în fața Verwaltungsgericht Wiesbaden (Tribunalul Administrativ din Wiesbaden, landul Hessa, Germania). Încercarea de a obține informații cu privire la ministerele care erau implicate în procedura de adresare a petiției și de a satisface astfel solicitarea reclamantului a eșuat. Prin urmare, procedura a fost reluată la 29 iulie 2015, reclamantul continuând urmărirea obiectivului său, acela de a obține informații de la Parlamentul landului Hessa - Comisia pentru petiții.
- 6 În conformitate cu articolul 30 alineatul (1) din HDSIG coroborat cu articolul 10 din Orientări privind documentele clasificate ale Parlamentului landului Hessa, refuzul accesului la date ar fi admisibil în cazul în care Comisia pentru petiții nu intră sub incidența RGDP. Pe de altă parte, cererea introductivă ar putea fi admisă, dacă normele menționate anterior nu se opun solicitării privind accesul la date. Astfel, domeniul de aplicare al RGPD necesită a fi clarificat, mai exact domeniul de aplicare material al acestuia, prevăzut la articolul 2. Acesta este obiectul primei întrebări preliminare.
- 7 Cu toate acestea, având în vedere organizarea existentă în Germania a competenței jurisdicționale a instanțelor administrative, instanța de trimitere se întreabă – în cadrul celei de a doua întrebări preliminare –, dacă în speță este în discuție o instanță în sensul articolului 267 al doilea paragraf TFUE.

Prezentare succintă a motivelor care stau la baza întrebărilor

Cu privire la prima întrebare

- 8 Reclamantul ar avea un drept de informare față de Parlamentului landului Hessa în temeiul articolului 15 din RGPD, în cazul în care Comisiei pentru petiții din cadrul Parlamentului landului Hessa ar intra în sfera de aplicare a articolului 2 alineatul (1) din RGPD, fiind o „autoritate publică” în conformitate cu articolul 4 punctul 7 din RGPD.
- 9 În conformitate cu articolul 15 din RGPD, orice persoană vizată are dreptul de acces la datele cu caracter personal care o privesc. Acest drept există față de operator și, prin urmare, față de „autoritățile publice” ca entități care prelucrează aceste date.
- 10 În cuprinsul definiției operatorului, RGPD menționează „autoritatea publică, agenția sau alt organism”, însă nu există o definiție expresă a noțiunii de autoritate publică. Există doar o distincție între autorități publice și autorități judiciare. Cu

toate acestea, regulamentul recunoaște, de asemenea, „autoritățile administrative independente” [considerentul (31)] și utilizează alte sintagme care includ termenul autorități, care însă toate se subsumează noțiunii generice de „autoritate publică”: autorități de supraveghere, autorități vamale, autorități de aplicare a legii, autorități în domeniul sănătății, autorități responsabile pentru protecția datelor, autorități de supraveghere în domeniul protecției datelor, autorități de reglementare, autorități de supraveghere financiară și autorități administrative.

- 11 Pentru înțelegerea noțiunii de autoritate publică în sensul acestui regulament, nu se poate recurge la legislația națională. Dimpotrivă, conceptele cuprinse în actele normative ale Uniunii trebuie definite în mod autonom.
- 12 Utilizarea noțiunii de autoritate publică se poate face fie într-un cadru organizatoric-instituțional, fie într-un cadru funcțional. Dacă avem în vedere articolul 4 punctul 7 din RGPD coroborat cu articolul 30 alineatul (1) prima teză din HSDIG, trebuie să se prezume că noțiunea de autoritate publică în cadrul acestor reglementări trebuie interpretată în sens funcțional, întrucât articolul 30 alineatul (1) din HSDIG condiționează aplicabilitatea HSDIG și, astfel, a RGPD, de funcția pe care o exercită Parlamentul landului Hessa (legislativă sau administrativă). Conform acestor reglementări, sunt autorități publice toate organismele publice care exercită funcții administrative publice. În aceste condiții, Parlamentul landului Hessa este o autoritate publică în cazul în care îndeplinește funcții administrative publice.
- 13 Articolul 4 punctul 7 din RGPD utilizează, de asemenea, pe lângă noțiunea de autoritate publică, noțiunile „agenție” și „alt organism”. Caracteristica distinctivă a unui organism este autonomia în cadrul organizației și faptul că este independent față de schimbarea titularului postului, precum și faptul că exercită funcții autonome în nume propriu. Comisia pentru petiții din cadrul Parlamentului landului Hessa este un organism autonom, prin urmare o autoritate în sens organic.
- 14 Aspectul determinant este dacă funcțiile organismului aparțin domeniului administrației publice. O definiție pozitivă a administrației nu este posibilă, determinarea se poate face doar prin delimitare de celelalte funcții ale statului. „Administrația” reprezintă activitatea din afara legiferării și activității jurisdicționale. Funcția legislativă a Parlamentului este funcția legiuitorului, astfel cum este explicat în mod expres în considerentul (41) al RGPD în privința creării unor temeuri juridice.
- 15 Legiferarea este, astfel, activitatea legislativă a organelor legislative, în speță a Parlamentului landului Hessa, nu însă a Comisiei pentru petiții. Funcția de audit și consiliere a Comisiei pentru petiții din cadrul Parlamentului landului Hessa nu reprezintă nici o activitate jurisdicțională, nici una legislativă. Cu toate acestea, Comisia pentru petiții are competența de a obține din partea puterii executive, în ceea ce privește faptele care stau la originea petiției, toate acele informații de care are nevoie pentru a putea să trateze petiția în mod obiectiv.

- 16 Dreptul de a adresa petiții este reglementat prin articolul 16 din Verfassung des Landes Hessen (Constituția landului Hessa) [care corespunde articolului 17 din Grundgesetz (Constituție)]. Potrivit acestei dispoziții, orice persoană poate adresa în scris solicitări sau plângeri parlamentului, dar și oricărei alte autorități administrative din landul Hessa; petiționarul are dreptul de a-i fi primită petiția, de a fi examinată pe fond solicitarea sa și la o soluționare motivată într-un termen rezonabil. Dincolo de dreptul la soluționare, articolul 16 din Verfassung des Landes Hessen (Constituția landului Hessa) nu garantează dreptul la realizarea obiectului petiției.
- 17 Împrejurarea conform căreia Comisia pentru petiții este o entitate din cadrul Parlamentului landului Hessa și, astfel, un organ legislativ nu conduce în mod automat la o anumită subsumare a Comisiei pentru petiții activității legislative și, prin urmare, Parlamentului ca putere legislativă. Domeniul de activitate al Comisiei pentru petiții nu coincide cu funcțiile Parlamentului landului Hessa (a se vedea, de asemenea, articolul 116 și urm. din Constituția landului Hessa), care îi acordă acestuia caracteristica de organ legislativ, deoarece, pe de o parte, activitatea acestuia nu prezintă un caracter obligatoriu, iar pe de altă parte, nu există niciun drept de inițiativă sau de creație al Comisiei pentru petiții. Pentru a deveni activă, aceasta depinde întotdeauna de inițiativa cetățeanului și de conținutul petiției. Același lucru este valabil și în cazul petițiilor adresate autorităților. În această privință, nu există o diferență, în dreptul de a adresa petiții, între autorități și Parlamentul landului Hessa.
- 18 Întrucât lipsește o definiție generală a noțiunii juridice de autoritate publică, și prin urmare, a noțiunii de administrație, este necesar, prin urmare, să se definească această noțiune în cazul specific din speță. În acest context, trebuie să se plece de la o interpretare în sens larg a administrației și, implicit, de la o definiție cuprinzătoare a autorității publice. Un argument în acest sens este acela că, spre deosebire de Directiva 2003/4/CE (Directiva privind accesul publicului la informațiile despre mediu, JO 2003, L 41, p. 26, Ediție specială, 15/vol. 9, p. 200), RGDP, la articolul 2 alineatul (2) din acesta, nu exclude instituțiile cu caracter judiciar sau legislativ (a se vedea Hotărârea Curții de Justiție din 14 februarie 2012, Flachglas Torgau, C-204/09, EU:C:2012:71, punctele 40-44).
- 19 Astfel, obiectivul normativ al RGDP dobândește o importanță decisivă pentru interpretarea noțiunii de „autoritate publică”. Conform articolului 3 alineatul (1) din RGDP, regulamentul se aplică prelucrării datelor cu caracter personal în cadrul activităților unui operator. În acest sens, Comisia pentru petiții din cadrul Parlamentul landului Hessa nu se deosebește deloc de o „autoritate administrativă” (autorități de protecție a datelor, autorități de supraveghere a protecției datelor, autorități de reglementare, autorități de supraveghere financiară), în ceea ce privește petiția unei persoane vizate.
- 20 Prin intermediul RGDP, se urmărește consolidarea drepturilor persoanelor vizate și, implicit, a drepturilor referitoare la personalitate și autodeterminarea cetățenilor. Motivul pentru care prelucrarea datelor cu caracter personal ale unui

petiționar care adresează o petiție în conformitate cu articolul 16 din Verfassung des Landes Hessen (Constituția landului Hessa) intră sub incidența Regulamentului general privind protecția datelor și, astfel, beneficiază de un drept deplin de informare în temeiul articolului 15 din RGPD, în timp ce o petiție adresată Comisiei pentru petiții din cadrul Parlamentul landului Hessa nu intră sub incidența prezentului regulament, nu rezultă pe baza unor criterii obiective din legislația cu privire la petiții. Instanța de trimitere consideră, așadar, că Comisia pentru petiții din cadrul Parlamentul landului Hessa reprezintă o autoritate publică (un organism) în sensul articolului 4 punctul 7 din RGPD. În consecință, nu există motive pentru a refuza accesul la date prevăzut de articolul 15 din RGPD. În special, instanța de trimitere nu poate recunoaște nicio restricție în temeiul articolului 23 din RGPD. În opinia sa, în motivarea HDSIG, legiuitorul regional nu a avut în vedere o restrângere a drepturilor persoanei în cauză.

Cu privire la a doua întrebare

- 21 Pe de altă parte, instanța poate adresa această întrebare numai în cazul în care este o „instanță” în sensul articolului 267 TFUE. Aceasta face referire, în privința caracteristicilor unei „instanțe” menționate în jurisprudența Curții de Justiție, la Hotărârea din 17 iulie 2014, Torresi (C-58/13 și C-59/13, EU:C:2014:2088, punctul 17) și la Hotărârea din 6 octombrie 2015, Consorci Sanitari del Maresme (C-203/14, EU:C:2015:664, punctul 17).
- 22 Instanța are îndoieli în ceea ce privește criteriul independenței. Aceasta face referire la interpretarea cerinței de independență în jurisprudența Curții de Justiție. Potrivit acesteia, cerința de independență cuprinde două aspecte.
- 23 „Primul aspect, extern, presupune ca instanța să își exercite funcțiile în mod complet autonom, fără a fi supusă vreunei legături ierarhice sau de subordonare și fără să primească dispoziții sau instrucțiuni de la nicio persoană [...], fiind astfel protejată de intervenții sau de presiuni exterioare susceptibile să pună în pericol independența membrilor săi în ceea ce privește judecarea litigiilor cu care sunt sesizați” (Hotărârea din 16 februarie 2017, Ramón Margarit Panicello, C-503/15, EU:C:2017:126, punctul 37).
- 24 Al doilea aspect, intern, este legat de noțiunea de imparțialitate și vizează echidistanța față de părțile în litigiu și de interesele lor din perspectiva obiectului acestuia. Aspectul menționat impune respectarea obiectivității și lipsa oricărui interes în soluționarea litigiului în afara strictei aplicări a normei de drept (Hotărârea din 16 februarie 2017, Ramón Margarit Panicello, C-503/15, EU:C:2017:126, punctul 38).

Cu privire la primul aspect,

- 25 În ceea ce privește primul aspect, instanța de trimitere are îndoieli, întrucât instanțele se găsesc într-un raport ierarhic cu Ministerul Justiției, fiind

subordonate acestuia din urmă, chiar și în cazul în care instanțele nu primesc ordine sau instrucțiuni de la niciun organism.

- 26 Instanța de trimitere face referire la jurisprudența Curții de Justiție privind independența autorităților de supraveghere în domeniul protecției datelor, care presupune că orice fel de influență din exterior, inclusiv influența directă sau indirectă (a statului federal sau a landurilor) trebuie să fie evitată (a se vedea Hotărârea din 9 martie 2010, Comisia/Germania, C-518/07, EU:C:2010:125, punctul 19, precum și de asemenea punctele 28, 30, 34, 36). Potrivit instanței de trimitere, acest lucru ar trebui să se aplice, de asemenea, în cazul instanțelor de judecată. Ar trebui, de asemenea, ca instanțele de judecată să își exercite atribuțiile fără a fi supuse niciunei influențe și niciunor instrucțiuni. Acest lucru este valabil nu numai în ceea ce privește activitatea jurisdicțională propriu-zisă (de luare a deciziilor), ci și în procesul de luare a deciziilor; prin urmare, în organizarea instanțelor, în derularea procedurilor și tehnologiile utilizate etc.
- 27 Toate acestea nu sunt valabile în cazul de față: organizarea internă și externă este prevăzută de regulamentele de procedură ale instanțelor și ale parchetelor și de alte acte normative. Ministerul stabilește, prin intermediul unui furnizor de servicii centralizat, Die Hessische Zentrale für Datenverarbeitung (Centrul pentru prelucrarea datelor din Hessa, denumit în continuare „HZD”), mijloacele de comunicare (telefon, fax, internet și altele) și dotarea cu echipamente de rețea cum este așa-numitul „HessenPC”, conceput pentru administrație. Acest lucru are drept consecință, potrivit instanței de trimitere, faptul că administrația poate avea acces, în cele din urmă, la toate datele instanțelor de judecată, chiar dacă în practică poate că nu face acest lucru. Astfel, instanțele de judecată nu dispun de independența care să le permită să își exercite atribuțiile fără nicio influență externă.
- 28 Nu se poate exclude situația potrivit căreia instanțele de judecată, cu excepția „judecătorului independent”, fac parte din administrația generală de stat, fiind așadar în subordinea guvernului landului respectiv, nu sunt în măsură să acționeze în mod obiectiv atunci când interpretează și aplică norme naționale și europene. Acest lucru este evident prin însuși faptul că instanțele nu dispun de un control propriu, raportat la RGPD, în domeniul protecției datelor, deoarece cea mai mare parte a prelucrării datelor se face pe baza cerințelor impuse de către minister, și anume de către agenția pentru tehnologia informației din sistemul judiciar al landului Hessen (Agenția IT, care funcționează ca o autoritate de rang intermediar aflată sub jurisdicția Ministerului Justiției) sau de către HZD, fără ca o instanță judecătorească să exercite o influență efectivă [a se vedea considerentul (20) din RGPD]. Astfel, activitatea jurisdicțională nu este exercitată doar prin hotărârea care urmează a fi pronunțată, ci se referă la derularea în ansamblu a procedurii judiciare, de la depunerea cererii introductive și până la soluționare prin comunicarea hotărârii/deciziei.
- 29 Simplul risc al exercitării unei influențe politice asupra instanțelor de judecată (prin dotarea cu echipamente, alocarea personalului ș.a. de către Ministerul

Justiției) pot prezenta riscul de a influența deciziile instanțelor. De exemplu, o statistică cu privire la gradul de încărcare, efectuată de un minister, poate crea o „presiune în ceea ce privește soluționarea”. Or, potrivit instanței de trimitere, o astfel de statistică cu privire la gradul de încărcare are o relevanță scăzută în privința încărcării reale a instanțelor, întrucât cerințele privind durata medie de soluționare a cauzelor de către instanțele de judecată sunt stabilite chiar de către minister, iar anumite proceduri, care necesită a fi, de asemenea, tratate, nu sunt incluse în statistică.

Cu privire la al doilea aspect

- 30 În ceea ce privește cel de al doilea aspect, este necesar să se arate că cadrul constituțional național asigură doar independența funcțională, nu însă și independența instituțională a instanțelor. Acest lucru se reflectă în faptul că judecătorii – și, prin urmare, și judecătorii instanței de trimitere – sunt numiți în funcție și promovați de către ministrul Justiției din landul Hessa, Ministerul Justiției (articolul 3 din HRiG), evaluarea acestora este efectuată de către Ministerul Justiției din landul Hessa HRiG (articolul 2b din HRiG) iar, în celelalte privințe, judecătorilor le sunt aplicabile normele din legislația privind funcționarii publici.
- 31 În conformitate cu articolul 18 din Verwaltungsgerichtsordnung (Codul de procedură administrativă, denumit în continuare „VwGO”) („Judecătorul ad-interim”), în vederea satisfacerii unei necesități de personal temporare, un funcționar titular care se califică pentru funcția de judecător, poate fi numit judecător ad-interim pe o perioadă de cel puțin doi ani, dar nu mai mare decât durata funcției sale principale. Ulterior, un astfel de funcționar revine în funcția administrativă. Acest lucru ar trebui să acopere, în situații excepționale, o creștere temporară a necesarului de personal al instanțelor administrative de prim grad, fiind în același timp în conformitate cu Constituția. Astfel, judecătorul ad-interim poate proveni, de asemenea, dintr-o autoritate publică care este reprezentată în mod regulat în instanță de partea pârâtului.
- 32 Cu toate acestea, în ceea ce privește independența, trebuie să se țină seama, de asemenea, de modul în care sunt desemnați membrii unei instanțe (a se vedea în acest sens, în special, Hotărârea CEDO din 18 iulie 2013, Maktouf și Damjanovic/Bosnia-Herțegovina, ECLI:CE:ECHR:2013:0718JUD000231208). Acest lucru ar trebui să fie discutabil în cazul judecătorilor ad-interim.
- 33 Prin urmare, se pune întrebarea dacă judecătorii – care sunt numiți și promovați de Ministrul Justiției, care decide, de asemenea, cu privire la modul de tratare a datelor personale ale acestora în privința publicării datelor de contact ale acestora (fie și numai în cadrul landului Hessa), cel puțin în procedurile în cadrul cărora Ministerul Justiției din landul Hessa este parte interesată – dispun de o independență deplină și pot decide fără a fi influențați, fie și numai ca urmare a faptului că și-au depus candidatura pentru un post ierarhic superior, în privința căruia va decide, în ultimă instanță, Ministerul Justiției. În această privință nu se

poate aplica altceva, potrivit instanței de trimitere, decât ceea ce s-a decis în raport cu Directiva 95/46/CE (JO 1995, L 281, p. 3, Ediție specială, 13/vol 17, p. 10) cu privire la autoritățile de supraveghere a protecției datelor cu caracter personal – criteriile stabilite în decizie în privința unei autorități publice trebuie să se aplice cu atât mai mult autorității judiciare și, prin urmare, instanțelor de judecată (a se vedea în acest sens Concluziile avocatului general Bobek, C-530/16, EU:C:2018:29, punctul 32 și urm.).

- 34 Instanțele beneficiază de o independență funcțională numai în măsura în care judecătorii acestora sunt independenți, iar ele se supun numai legii. În rest, judecătorii și, cu atât mai mult, instanța sunt supuși influențelor exterioare. Ministerul Justiției este cel care decide în privința numărului de judecători și a organigramei fiecărei instanțe, precum și în privința personalului non-jurisdicțional al instanțelor. Acesta decide, de asemenea, cu privire la dotarea unei instanțe, printre altele, cu echipamente IT și programe software.
- 35 Independența funcțională a judecătorilor nu este, însă, suficientă pentru a feri o instanță de orice influență exterioară. Astfel, independența ar trebui să excludă nu numai influența directă sub forma unor instrucțiuni, ci și să garanteze faptul că aceștia nu sunt supuși niciunei influențe exterioare, fie aceasta directă sau indirectă, care ar putea să le orienteze deciziile și care ar fi susceptibilă de a orienta deciziile instanței (a se vedea, în acest sens, Hotărârea Curții de Justiție din 16 octombrie 2012, Comisia/Austria, C-614/10, EU:C:2012:631, punctele 41-43).